

Budućnost za Ameriku i 18. jul 2020. — Broj dva

Једење поруке

Jeff Pippenger

2023-08-24

Непосредно пре него што се време благодати заврши, издаје се заповест: „не запечаћуј речи пророштва ове књиге.“

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва књиге ове; јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:10, 11.

У петом поглављу Откривења, Бог Отац седи на Свом престолу и у Својој руци има књигу запечаћену са седам печата.

И видех у десној руци Онога што сеђаше на престолу књигу исписану изнутра и споља, запечаћену са седам печата. Откривење 5:1.

Како се наратив од првог стиха наставља све до седмог поглавља, налазимо да је Исус, представљен као Лав из племена Јудиног, Онај који узима књигу из руке Свога Оца и почиње да поступно отвара печате. Када отвори шести печат и изнесе поруку представљену тим печатом, шесто поглавље се завршава. Оно се завршава питањем које води у седмо поглавље, где налазимо одговор на питање покренуто у последњем стиху шестог поглавља.

Јер дође велики дан гнева његова; и ко може опстати? Откривење 6:17.

Седмо поглавље уводи сто четрдесет и четири хиљаде и „велико мноштво“. Пошто је Божји народ представљен у седмом поглављу, затим налазимо да је уклоњен седми и последњи од печата. Једино друго пророчанство у књизи Откривења које је запечаћено јесу седам громава из десетог поглавља. Једноставна поента је да је једино пророчанство у књизи Откривења које је запечаћено и које може бити отпечаћено пре него што се време милости заврши — „седам громава“.

Годинама, ако не и деценијама, Future for America је указивао на то шта представља „седам громава“. „Седам громава“ представљају историју милеритског покрета од 11. августа 1840. па све до 22. октобра 1844. Сестра Вајт потврђује ову чињеницу и додаје да „седам громава“ такође представљају „будуће догађаје који ће бити откривени својим редом“. Детаљно излагање ових чињеница може се наћи у Nabakkuk's Tables, за све оне који нису упознати с овим пророчким стварностима.

Истина о седам громава која је у прошлости била изнета и даље је истина, али од августа ове године Господ је повукао своју руку са ових предмета и откривено је више разумевања. Почећемо са десетим поглављем Откривења, а затим ћемо размотрити коментар сестре Вајт о том поглављу. Пре него што то учинимо, морамо утврдити две тачке које нису повезане са

разматрањем седам громава.

Прва тачка јесте да препознавање истине о седам громава, која се сада отвара, захтева неколико линија истине како би све што седам громава представљају било постављено на своје место. Овде је, молим се, трпљење светих. Друга тачка, повезана с овим, јесте да програм који производи аудио-презентацију ових чланака има ограничење у погледу дужине времена током којег може да чита и говори. Сваки чланак мора се уклопити у тај временски период. Од самог почетка овог проучавања обавештавам вас да ће бити потребно неколико чланака да би се утврдила истина представљена седам громава. А сада на десето поглавље.

И видех другог моћног анђела где силази с неба, одевеног у облак; и дуга беше над главом његовом, и лице његово беше као сунце, а ноге његове као стубови огњени. И у руци својој имаше књижицу отворену; и постави десну ногу своју на море, а леву на земљу, и повика гласом великим, као кад лав риче; и кад повика, седам громава изговорише гласове своје. И кад седам громава изговорише гласове своје, хтедох да пишем; и чух глас с неба где ми говори: Запечатити оно што изговорише седам громава, и не пиши тога. И анђео кога видех где стоји на мору и на земљи подиже руку своју к небу, и закле се Оним који живи у векове векова, који створи небо и оно што је на њему, и земљу и оно што је на њој, и море и оно што је у њему, да времена више неће бити; него ће се у дане гласа седмога анђела, кад затруби, свршити тајна Божја, као што јави својим слугама пророцима. И глас који чух с неба опет проговори са мном и рече: Иди, узми отворену књижицу из руке анђела који стоји на мору и на земљи. И отидох к анђелу, и рекох му: Дај ми књижицу. И рече ми: Узми је и поједи је; и загорчаће ти утробу, али ће ти у устима бити слатка као мед. И узех књижицу из руке анђелове, и поједох је; и беше у устима мојим слатка као мед; а кад је поједох, утроба моја поста горка. И рече ми: Ваља ти опет пророковати народима и племенима и језицима и многим царевима. Откривење 10:1–11.

Говорећи о десетој глави, сестра Вајт каже:

„Моћни анђео који је поучавао Јована није био ништа мање личност од Исуса Христа. То што је Своју десну ногу поставио на море, а леву на суву земљу, показује улогу коју Он врши у завршним призорима великог сукоба са Сотоном. Тај положај означава Његову врховну силу и власт над целом земљом. Сукоб је из нараштаја у нараштај постајао све жешћи и одлучнији, и тако ће се наставити до самих завршних призора, када ће мајсторско деловање сила таме достићи свој врхунац. Сотона ће, уједињен са злим људима, преварити сав свет и цркве које не примају љубав истине. Али моћни анђео захтева пажњу. Он виче силним гласом. Он треба да покаже силу и власт Свога гласа онима који су се ујединили са Сотоном да би се супротставили истини.

„Пошто ових седам громава изговорише своје гласове, Јовану долази заповест, као и Данилу у погледу књижице: ‘Запечатити оно што изговорише седам громава.’ Ово се односи на будуће догађаје који ће бити откривени својим редом. Данило ће стајати на свом уделу на крају дана. Јован види књижицу отворену. Тада Данилова пророчанства

добиају своје право место у порукама првог, другог и трећег анђела које треба да буду објављене свету. Отварање књижице било је порука у вези с временом.“

„Књиге Данила и Откривења су једно. Једна је пророштво, друга откривење; једна књига запечаћена, друга књига отворена. Јован је чуо тајне које су громови изговорили, али му је било заповеђено да их не запише.

„Посебна светлост дата Јовану, која је била изражена у седам громава, представљала је приказ догађаја који ће се збити под вешћу првог и другог анђела. Није било најбоље да народ зна ове ствари, јер је њихова вера нужно морала бити испитана. По Божјем поретку требало је да буду објављене најчудесније и најузвишеније истине. Вест првог и другог анђела требало је да буде објављена, али никаква даља светлост није смела бити откривена пре него што ове вести обаве своје нарочито дело. Ово је представљено анђелом који стоји једном ногом на мору, проглашавајући најсвечанијом заклетвом да времена више неће бити.“ *The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.*

„Моћни анђеол“ који је сишао 11. августа 1840. био је Христос, и у својој руци имао је поруку коју је Јовану било речено да поједе. Оно што је Јован појео била је порука, али то је изразито била порука која је требало да се однесе Божјем народу, а не свету. Важно је препознати ко је циљна публика у овом одломку, јер иако је Христос сишао 11. августа 1840, означавајући оснажење поруке првог анђела, и тиме указујући на то када ће порука првог анђела бити ношена целом свету, мала књига коју је Јован требало да поједе указује на то када је протестантизам предао плашт протестантизма милеритима. Када је Христос сишао с малом књигом, Он је окончавао свој заветни однос са црквом из пустиње и истовремено означавао милеритски народ као свој нови изабрани заветни народ. Милерити су били народ који раније није био Божји народ. Пророци никада не противрече један другом.

И рече ми: Сине човечји, стани на ноге своје, и говорићу с тобом. И дух уђе у ме кад ми проговори, и постави ме на ноге моје, те чух Онога који ми говораше. И рече ми: Сине човечји, шаљем те синовима Израиљевим, народу одметничком који се одметнуо од мене; они и оци њихови преступали су против мене до самога овога дана. Јер су то деца дрска и срца окорела. Њима те шаљем, и реци им: Овако вели Господ Господ. И они, било да послушају, било да не послушају, (јер су дом одметнички,) знаће ипак да је био пророк међу њима. А ти, сине човечји, не бој их се, нити се бој речи њихових, ако су и трње и чкаљи с тобом и ако живиш међу шкорпијама; не бој се речи њихових нити се ужасавај од лица њихових, јер су дом одметнички. И говори им моје речи, било да послушају, било да не послушају, јер су веома одметнички. А ти, сине човечји, чуј шта ти говорим; не буди одметник као тај дом одметнички; отвори уста своја, и једи што ти дајем. И кад погледах, гле, рука беше пружена к мени, и ево, у њој свитак књижни. И разви га преда мном; и беше исписан изнутра и споља; и у њему беше написано: плач, и нарицање, и јаук. И рече ми: Сине човечји, једи што нађеш; једи тај свитак, па иди и говори дому Израиљеву. И отворих уста своја, и даде ми да једем тај свитак. И рече ми: Сине човечји, нахрани трбух свој и утробу своју напуни овим свитком који ти дајем. Тада га поједох, и у устима мојим беше сладак као мед. И рече ми: Сине човечји, иди,

пођи дому Израиљеву и говори им мојим речима. Јер ниси послан народу неразумљива говора и тешка језика, него дому Израиљеву; не многим народима неразумљива говора и тешка језика, чијих речи не би могао разумети. Заиста, да сам те њима послао, они би те послушали. Али дом Израиљев неће да те послуша, јер неће да послуша мене; јер сав дом Израиљев јесте дрзак и срца окорела. Ево, учинио сам лице твоје тврдо према лицима њиховим, и чело твоје тврдо према челима њиховим. Као дијамант, тврђи од кремена, учинио сам чело твоје; не бој их се, нити се ужасавај од лица њихових, јер су дом одметнички. И још ми рече: Сине човечји, све речи моје које ћу ти говорити прими у срце своје и чуј ушима својим. Језекиљ 2:1–3:10.

Када је Христос сишао са књижицом коју је Јован узео и појео, она му је била „у устима као мед слатка“. Јован Богослов и Језекиљ обојица примају поруку из Христове „руке“. Језекиљ, па стога и Јован, имао је поруку коју је требало објавити „дому Израиљеву“, а не онима који су изван Израиља. Да су они изван Израиља чули ту поруку, прихватили би је, али не и Израиљ, јер је „сав дом“ Израиљев „дрзак и тврдокорна срца“. Целокупни дом Израиљев (сав дом) био је потпуно бунтован. Израиљ је 1840. године у десетој глави Откривења био представљен као црква у пустињи. Они су испунили чашу свога времена кушње.

Иако Израел не би послушао ту поруку, пророку је ипак било заповеђено да им однесе поруку мале књиге, с циљем да их учини одговорнима за одбацивање светлости првог анђела. У књигама суда, требало је да се сматрају одговорнима зато што су одбили да чују поруку „пророка“ који је био „међу њима“. Одбацити пророка значи одбацити поруку која је била дата пророку од анђела Гаврила, који је ту поруку и сам примио од Христа, који ју је примио од Оца. Када је Христос сишао с поруком мале књиге у својој руци, то је било упоредно са тренутком када је Свети Дух сишао приликом Његовог крштења. То је било предсказано Мојсијем код горућег жбуна, и то је управо онај исти путоказ који постоји у сваком реформном покрету.

„Дело Божје на земљи показује, из века у век, упадљиву сличност у свакој великој реформацији или верском покрету. Начела Божјег поступања с људима увек су иста. Важни покрети садашњости имају своју паралелу у покретима прошлости, а искуство цркве у ранијим вековима садржи поуке од велике вредности за наше време.“ Велика борба, 343.

Пад османске превласти 11. августа 1840. године (што је време када су Јован и Језекиљ појели малу књигу која је била у Христовој „руци“) означава „оснаживање“ поруке првог анђела која је „дошла“ у „време краја“ 1798. године. Она је била „оснажена“ потврдом првостепеног пророчког правила милерита: начела година за дан. Христос је тада почео да подиже темељ Милеритовог храма, као што је учинио приликом Свога крштења.

„Натанаилова колебљива вера сада је била ојачана, и он одговори и рече: „Рави, Ти си Син Божји; Ти си Цар Израиљев.“ Исус одговори и рече му: „Зато што ти рекох: видео сам те под смоквом, верујеш ли? Видећеш веће од овога.“ И рече му: „Заиста, заиста, кажем вам: одсад ћете видети Небо отворено и анђеле Божје где узлазе и силазе на Сина Човечјега.““

„У ових првих неколико ученика полаган је темељ хришћанске цркве посредством личног труда. Јован је најпре упутио двојицу својих ученика Христу. Затим један од њих налази брата и доводи га Христу. Потом Он позива Филипа да пође за Њим, а он одлази да потражи Натанаила.“ Spirit of Prophecy, volume 2, 66.

Када је Христос 11. августа 1840. сишао с малом књигом отвореном у својој руци, то је било предсказано у реформном покрету земаљске историје Христове, јер сваки реформни покрет поседује истоветне путоказе. Мојсије и реформаторски покрет који је он предводио имали су исти путоказ. Искуство Мојсија код горућег жбуна било је праслика силаска Светога Духа приликом Христовог крштења, што је заузврат било праслика 1840. године, а то је заузврат праслика 11. септембра 2001. године, када је сишао силни анђео из Откривења осамнаест.

„Долазак“ поруке првог анђела, и „долазак“ поруке другог анђела и „долазак“ поруке трећег анђела — све је то представљено анђелима. Први анђео има малу књигу у својој руци, други је имао запис у својој руци, а трећи је имао пергамент у својој руци. На сведочанству двојице или тројице утврђује се истина. Сва три анђела, било при свом доласку било при оснажењу, имају поруку у својој руци.

Јован и Језекиљ представљају оне који су појели поруку када је порука првог анђела била „оснажена“, што је другачија историјска прекретница од оне када је порука првог анђела „дошла“ 1798. године.

Разлика између „доласка“ једне поруке и њеног „оснажења“ јесте разликовање од изузетне важности, које треба запазити. Док разматрамо следећи одломак, запазимо да је сврха првог анђела истоветна сврси анђела у Осамнаестом поглављу Откривења, који обасјава земљу својом славом. Такође запазимо да свака порука изазива раздвајање, стварајући две класе богослужитеља.

„Показано ми је какво је интересовање цело небо имало за дело које се одвијало на земљи. Исус је наложио моћном анђелу [првом анђелу] да сиђе и опомене становнике земље да се припреме за Његово друго јављање. Када је анђео напустио присуство Исусово на небу, пред њим је ишла изузетно сјајна и славна светлост. Речено ми је да је његова мисија била да обасја земљу својом славом и да упозори човека на долазећи гнев Божји. Мноштва су примила светлост. Неки од њих деловали су веома озбиљно, док су други били радосни и занесени. Сви који су примили светлост окренули су своја лица ка небу и прослављали Бога. Иако је била изливена на све, неки су само дошли под њен утицај, али је нису срдечно примили. Многи су се испунили великим гневом. Служитељи и народ ујединили су се са покваренима и одлучно се супротстављали светлости коју је ширио моћни анђео. Али сви који су је примили одвојили су се од света и били тесно сједињени једни с другима.

„Sotona i njegovi anđeli behu revnosno zauzeti nastojeći da odvrate umove što je moguće većeg broja ljudi od svetlosti. Skupina koja ju je odbacila bila je ostavljena u tami. Videla sam anđela Božjeg kako s najdubljim zanimanjem posmatra Njegov narod po ispovedanju, da

zabeleži karakter koji su razvijali dok im je bila iznošena poruka nebeskog porekla. I kako su se veoma mnogi koji su tvrdili da ljube Isusa odvratili od nebeske poruke s prezirom, podsmehom i mržnjom, anđeo sa svitkom u ruci načinio je taj sramni zapis. Celo Nebo bilo je ispunjeno ogorčenjem što je Isus bio tako prezren od svojih tobožnjih sledbenika.“

„Видела сам разочарање оних који су веровали, пошто нису видели свога Господа у очекивано време. Била је Божја намера да сакрије будућност и да доведе Свој народ до тачке одлуке. Без проповедања одређеног времена Христовог доласка, дело које је Бог намеравао не би било извршено. Сотона је наводио веома многе да гледају далеко у будућност на велике догађаје повезане са судом и завршетком времена милости. Било је неопходно да народ буде доведен до тога да усрдно тражи садашњу припрему.

Како је време пролазило, они који нису у потпуности примили светлост анђела сјединили су се са онима који су презрели поруку, и окренули су се против разочараних с подсмехом. Анђели су запазили стање оних који су се изјашњавали као Христови следбеници. Пролазак одређеног времена испитао их је и показао шта су, и веома многи беху измерени на теразијама и нађени мањкави. Гласно су тврдили да су хришћани, а ипак готово ни у чему нису следили Христа. Сотона је ликовео због стања оних који су се изјашњавали као Исусови следбеници.

„Држао их је у својој замци. Навео је већину да напусти прави пут, и они су покушавали да се попну на небо неким другим путем. Анђели су видели како су се чисти и свети помешали са грешницима у Сиону и са лицемерима који љубе свет. Бдели су над правим Исусовим ученицима; али покварени су вршили утицај на свете. Онима чија су срца горела силном жељом да виде Исуса, њихова тобожња браћа забрањивала су да говоре о Његовом доласку. Анђели су посматрали тај приказ и саосећали са остатком који је љубио јављање свога Господа.“

„Други моћни анђеол [други анђеол] био је овлашћен да сиђе на земљу. Исус је у његову руку ставио спис, и када је дошао на земљу, повикао је: ‘Паде, паде Вавилон.’ Тада сам поново видела разочаране како подижу своје очи ка небу, гледајући с вером и надом на јављање свога Господа. Али многи као да су остајали у неком отупелом стању, као да спавају; ипак, могла сам да видим траг дубоке жалости на њиховим лицима. Разочарани су из Светога писма увидели да су у времену одлагања и да морају стрпљиво чекати испуњење виђења. Исти докази који су их навели да очекују свога Господа 1843. године, навели су их да Га очекују 1844. године. Ипак, видела сам да већина није поседовала ону снагу која је обележавала њихову веру 1843. године. Њихово разочарање пригушило је њихову веру.“

„Док се Божји народ ујединио у вапају другог анђела, небеска војска је с најдубљим занимањем пратила дејство те поруке. Видели су многе који су носили име хришћана како се с презиrom и поругом окрећу против оних који су били разочарани. Када су с подсмешљивих усана падале речи: ‘Још нисте узишли!’ један анђеол их је записао. Анђеол је рекао: ‘Они се ругају Богу.’ Било ми је указано на сличан грех почињен у древна времена. Илија је био узнесен на небо, а његов плашт пао је на Јелисеја. Тада су зли младићи, који су од својих родитеља научили да презиру Божјег човека, пошли за

Јелисејем и поругљиво викали: ‘Иди горе, ћелави; иди горе, ћелави.’ Тиме што су тако вређали Његовог слугу, вређали су Бога и примили своју казну ту и тада. На исти начин, они који су се подсмевали и ругали идеји о узласку светих, биће походени Божјим гневом и биће наведени да осете да није лака ствар поигравати се са својим Створитељем.”

„Исус је наложио другим анђелима да брзо лете како би оживели и ојачали клонућу веру Његовог народа и припремили га да разуме поруку другог анђела и важан покрет који је ускоро требало да се изврши на небу. Видела сам како су ови анђели примили велику силу и светлост од Исуса и брзо полетели на земљу да испуне своје послање, да помогну другом анђелу у његовом делу. Велика светлост обасјала је Божји народ док су анђели узвикивали: ‘Ево Женика иде; изиђите му у сусрет.’ Тада сам видела како ови разочарани устају и, у сагласју с другим анђелом, објављују: ‘Ево Женика иде; изиђите му у сусрет.’ Светлост анђела продирала је свуда кроз таму. Сатана и његови анђели настојали су да спрече да се ова светлост рашири и произведе намеравани учинак. Препирали су се с анђелима с неба, говорећи им да је Бог преварио народ и да, уз сву своју светлост и силу, не могу учинити да свет поверује да Христос долази. Али, иако се Сатана трудио да препречи пут и одвуче умове народа од светлости, Божји анђели су наставили своје дело....“

„Када се Исусова служба у Светињи завршила, и Он прешао у Светињу над светињама, и стао пред ковчег који садржи Божји закон, послао је другог силног анђела са трећом поруком свету. У руку анђела беше стављен свитак, и док је силазио на земљу у сили и величанству, објављивао је страшно упозорење, са најужаснијом претњом која је икада била упућена човеку. Ова порука била је намењена да децу Божју стави на опрез, показујући им час кушње и тескобе који је био пред њима. Анђео је рекао: ‘Биће доведени у блиску борбу са звери и њеним ликом. Њихова једина нада у вечни живот јесте да остану непоколебљиви. Иако су им животи у опасности, морају се чврсто држати истине.’ Трећи анђео овако завршава своју поруку: ‘Овде је трпљење светих: овде су они који држе заповести Божје и веру Исусову.’ Док је понављао ове речи, показао је на небеску светињу. Умови свих који прихвате ову поруку усмеравају се ка Светињи над светињама, где Исус стоји пред ковчегом, вршећи своје последње посредовање за све оне над којима се милост још задржава и за оне који су из незнања преступили Божји закон. Ово помирење врши се како за праведне мртве, тако и за праведне живе. Оно обухвата све који су умрли уздајући се у Христа, али који, не примивши светлост о Божјим заповестима, сагрешили из незнања преступајући његове прописе.” Early Writings, 245–254.

Неколико страница касније у истој књизи, обраћајући се истим појмовима који су управо поменути, Сестра Вајт указује да је одбацивање три поруке у милеритској историји било праобразно приказано у историји Христа. Тамо она износи два сведочанства која показују постепен процес испитивања, који захтева победу на сваком испиту да би се могло прећи на следећи испит.

„Видела сам једну дружину која је стајала добро заштићена и чврста, не дајући никакво упориште онима који би хтели да поколебају утврђену веру тела. Бог их је посматрао са одобравањем. Била су ми показана три корака — поруке првог, другог и трећег анђела. Анђеоло који ме је пратио рече: ‘Тешко ономе ко би померио и један каменчић или покренуо и једну иглу у овим порукама. Право разумевање ових порука од животне је важности. Судбина душа зависи од начина на који се оне примају.’ Поново сам била проведена кроз ове поруке и видела колико је скупо народ Божји платио своје искуство. Оно је било стечено кроз многа страдања и жестоке борбе. Бог их је водио корак по корак, док их није поставио на чврсту, непомићну платформу. Видела сам појединце како приступају платформи и испитују темељ. Неки су са радошћу одмах ступили на њу. Други су почели да налазе мане темељу. Желели су да се изврше побољшања, па би онда платформа била савршенија, а народ много срећнији. Неки су сишли са платформе да би је испитали и изјавили да је погрешно постављена. Али сам видела да су скоро сви чврсто стајали на платформи и опомињали оне који су сишли да престану са својим жалбама; јер Бог је био Главни Градитељ, а они су се борили против Њега. Они су износили чудесно Божје дело, које их је довело до чврсте платформе, и сложено подизали очи к небу и громким гласом прослављали Бога. То је утицало на неке од оних који су се жалили и напустили платформу, те су се они, понизна погледа, поново попели на њу.

„Била сам упућена натраг на објављивање првог Христовог доласка. Јован је био послан у духу и сили Илијиној [као предслика поруке првог анђела] да приправи пут Исусу. Они који су одбацили Јованово сведочанство нису имали користи од Исусових учења [као предслика поруке другог анђела]. Њихово противљење поруци која је прорицала Његов долазак довело их је у положај у коме нису могли лако да приме најснажније доказе да је Он Месија. Сатана је навео оне који су одбацили Јованову поруку да оду још даље, да одбаце и разапну Христа [као предслика поруке трећег анђела]. Чинећи то, довели су себе у положај у коме нису могли да приме благослов на дан Педесетнице, [као предслика анђела из Откривења осамнаесте главе] који би их pouчио о путу у небеску светињу. Расцеп храмовне завесе показао је да се јеврејске жртве и уредбе више неће примати. Велика Жртва била је принета и била је прихваћена, а Свети Дух који је сишао на дан Педесетнице пренео је мисли ученика са земаљске светиње на небеску, у коју је Исус ушао сопственом крвљу, да би на Своје ученике излио благодати Свога помирења. Али Јевреји су остали у потпуној тами. Изгубили су сву светлост коју су могли имати о плану спасења и још су се уздали у своје бескорисне жртве и приносе. Небеска светиња заузела је место земаљске, али они нису имали никаквог сазнања о тој промени. Стога нису могли имати користи од Христовог посредовања у светињи.“

„Многи с ужасом гледају на поступак Јевреја у одбацивању и распињању Христа; и док читају историју Његовог срамотног злостављања, мисле да Га љубе и да Га не би одрекли као што је то учинио Петар, нити би Га разапели као што су то учинили Јевреји. Али Бог, који чита срца свих, ставио је на пробу ту љубав према Исусу за коју су тврдили да је осећају. Цело небо посматрало је с најдубљим занимањем пријем поруке првог анђела. Али многи који су исповедали да љубе Исуса, и који су проливали сузе читајући извештај о крсту, исмевали су добру вест о Његовом доласку. Уместо да поруку приме с радошћу, прогласили су је обманом. Мрзели су оне који су волели

Његово јављање и искључивали их из цркава. Они који су одбацили прву поруку нису могли имати користи од друге; нити им је користио поноћни поклич, који је требало да их припреми да вером уђу с Исусом у Светињу над светињама небеске светиње. И одбацујући те две раније поруке, толико су помрачили своје разумевање да не могу видети никакву светлост у поруци трећег анђела, која показује пут у Светињу над светињама. Видела сам да су, као што су Јевреји разапели Исуса, тако и номиналне цркве разапеле ове поруке, и стога немају никакво знање о путу у Светињу над светињама, нити могу имати користи од Исусовог посредовања тамо. Попут Јевреја, који су приносили своје бескорисне жртве, они узносе своје бескорисне молитве у одељење које је Исус напустио; а Сотона, задовољан том обманом, узима на себе религиозни карактер и усмерава умове тих тобожњих хришћана к себи, делујући својом силом, својим знацима и лажним чудесима, да би их учврстио у својој замци.“ Рани списи, 258–261.

Одломци из књиге Рани списи више пута су поучавани кроз службу Future for America. Али постоје истине које ти одломци илуструју, а које су остале незапажене.

Прекретнице историје милеритског покрета утемељене су на неколико реформаторских покрета у Библији. Без извесне упознатости са прекретницама које се налазе у сваком реформаторском покрету, прилично је мало вероватно да би неко разумео значај разликовања између тога када нека порука „стиже“ и када бива „оснажена“. Такође је вероватно да су многи од оних који су упознати са паралелним реформаторским покретима превидели неке веома важне одлике различитих прекретница реформаторских покрета.

„Седам громава“, који представљају догађаје на почетку адвентизма и догађаје на крају адвентизма, јесу светлост која се отпечаћује непосредно пре него што се време милости затвори. Обавештени смо да „седам громава“ представља и „приказ догађаја који ће се збити под порукама првог и другог анђела“, и „будуће догађаје који ће бити откривени својим редом“. „Седам громава“ садрже потпис Алфе и Омеге.

„Излагање догађаја“ који су се одиграли „под порукама првог и другог анђела“ представљају праслику догађаја који се одигравају под поруком трећег анђела. Када је Јовану било заповеђено да не пише оно што је изговорило седам громава, та заповест била је унапред приказана заповешћу која је била дата Данилу да запечати своју књигу, јер нам је речено да, након што су „седам громава изговорили своје гласове, долази налог Јовану, као и Данилу, у погледу књижице: ‘Запечати оно што изговорише седам громава.’”

И Језекиљ и Јован приказују Божји народ како једе поруку приликом оснажења првог анђела 1840. године, а пророк Јеремија приказује разочарање које је наступило међу Божјим народом када се учинило да је порука првог анђела доживела неуспех.

Нађоше се речи твоје, и поједох их; и реч твоја би ми радост и весеље срца мога; јер сам назван именом твојим, Господе Боже над војскама. Не седох у збору подсмевача, нити се радовах; седох сам због руке твоје, јер си ме испунио гневом. Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да се исцели? Хоћеш ли ми ти бити као

поток варљив, као воде које пресахњују? Зато овако вели Господ: ако се вратиш, опет ћу те довести, и стајаћеш преда мнош; и ако одвојиш драгоценост од ништавнога, бићеш као уста моја; нека се они врате к теби, али се ти не враћај к њима. И учинићу те овоме народу као утврђен зид од бронзе; и бориће се против тебе, али те неће надвладати; јер сам ја с тобом да те спасем и избавим, говори Господ. И избавићу те из руке злих, и искупићу те из руке страшних. Јеремија 15:16–21.

Јеремија је пронашао речи мале књиге као и Јован и Језекиљ, и он је такође појео поруку, али је порука постала порука (вода) која је изневерила. Било је као да је Бог слагао, што је, наравно, немогуће, али оптужба о „лажи“ пружа кључ да се Јеремија смести у прво милеритско разочарање које је било представљено у Авакуму.

Стаћу на стражу своју и поставићу се на кулу, и пазићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити када будем укорен. И одговори ми Господ и рече: Запиши виђење и учини да буде јасно на плочама, да може трчати онај који га чита. Јер је виђење још за одређено време, али ће на крају проговорити и неће слагати; ако и оклева, чекај га, јер ће заиста доћи, неће закаснити. Авакум 2:1–3.

Виђење вести првог анђела било је записано на пионирској карти из 1843. године, која је била вођена Божјом „руком“.

„Видела сам да је карту из 1843. водила рука Господња, и да је не треба мењати; да су бројеви били онакви какве је Он хтео; да је Његова рука била над тим и сакрила грешку у неким од бројева, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74.

„Одређено време“ 1843. године било је приказано на карти, и зато се она назива карта из 1843. године. Објављена је 1842. године, у испуњењу заповести из Авакума да се „запише виђење и да се јасно изложи на таблицама“. Виђење је требало да буде јасно изложено на „таблицама“, у множини, чиме се показује да ће, након што Господ уклони Своју руку од грешке на карти из 1843. године, она бити исправљена на пионирској карти из 1850. године. Та грешка је произвела прво разочарање, а Јеремија представља оне који су појели малу књигу 11. августа 1840. године и били разочарани када је изневерило одређено време 1843. године.

Када је Јеремија 1840. године појео књижицу, она је била „радост и весеље“ његовог срца; али када је дошло разочарање, он се више није „радовао“ и „сеђаше сам због“ Божје „руке“. Божја рука је покрила „грешку у неким бројевима“, те је тиме навела Јеремију да размотри могућност да је Бог слагао. Обећање дато Јеремији било је да ће, ако се „врати“ из своје потиштености, Бог учинити Јеремију као Божја „уста“. Ако би се Јеремија вратио Богу из свога разочарања и препознао да се налази у времену одлагања из приче о десет девојака, Бог би га употребио као гласника који ће тачно одредити када визија треба да дође и да више не одлаже.

Сврха излагања ових чињеница овде јесте да се утврди да, са свим анђеоским вестима, њихови „доласци“ и „оснажења“ представљају поруку живота или смрти која производи две

класе поклоника. Три анђела су три корака у прогресивном процесу провере. Још важније за нашу намеравану тачку јесте то што, иако је разумевање седам громава било препознато убрзо након доласка „времена свршетка“ 1989. године, када је последњих шест стихова Данила било отпечаћено објављујући завршетак суда, постоји и друго отпечаћење седам громава на крају историје трећег анђела.

Историја почетка адвентизма почиње са откривањем првог анђела 1798. године, а завршава се откривањем једне истине над којом је Господ држао своју руку да би произвео разочарање. Потом је уклонио своју руку (отпечатио је) и открио поруку о времену одлагања.

Историја завршетка адвентизма почиње отпечаћивањем поруке трећег анђела 1989. године, а завршава се отпечаћивањем истине над којом је Господ држао своју руку да би произвео разочарање. Он сада уклања своју руку и тиме отпечаћује поруку првог разочарања и времена задржавања. Он отпечаћује сврху 18. јула 2020. године.

Зато овако вели Господ: ако се вратиш, опет ћу те довести, и стајаћеш преда мном; и ако издвојиш драгоцену од ништавнога, бићеш као уста моја; нека се они врате к теби, али се ти не враћај к њима. И учинићу те овоме народу као тврду бронзану зидину; и бориће се против тебе, али те неће надвладати; јер сам ја с тобом да те спасем и да те избавим, говори Господ. И избавићу те из руке безбожних, и искупићу те из руке страшних. Јеремија 15:19–21.